

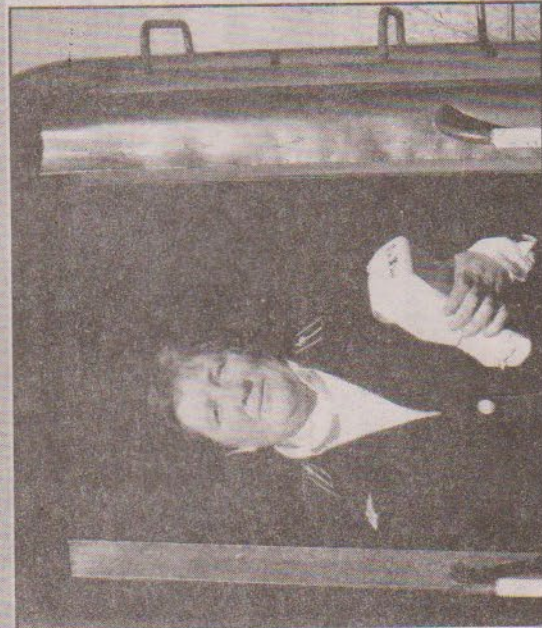
«КУКУШКА», «КУКУШКА», СКІЛЬКИ ТОБІ ЖИТИ?

Вузькоколіяка "Антонівка-Зарічне" відома нині навіть гламурній Європі. Кожен поважачий себе мандрівник вважає справою честі подолати славнозвісні 106 кілометрів залізниці, на власні очі побачити дивовижний, якому немає аналогів, 153-метровий дерев'яний міст через річку Стир у Млинку, відчуті особливу ментальність жителів поліського краю. Та, до забаганок дивакуватих туристів, владним чиновникам байдуже. В кінці вересня 2011р. державна адміністрація залізничного транспорту "Укрзалізниця" знову ініціювала закриття вузькоколійки через її нерентабельність. Допоки питання витає в повітрі, вирішили завітати на станцію «Зарічне», аби поспілкуватись із залізничниками. Тим паче, що на порозі - їх професійне свято. Бо ще й справді, чого доброго - наше поліське диво припинить своє існування і тоді, як любив повторювати паровозик із Ромашкового: "Ми опоздаем на цілую жизнь".

Погода цієї днини милувала зір і душу, тож пасажирів ні трохи не нарікали, що поїздок затримується в дорозі. Розглядали місцеві краєвиди й тішилися світлою ностальгією, що полонила в той момент серця. За чим сумували - так відразу й не збагнеш. Чи за незвершеними подорожами, чи за невідкритими тайнами. Нарешті - й довгоочікуваний сигнал, і вже, як на долоні, видніється тепловоз з чотирма чурнацькими вагончиками. Ось вона - улюблена поліського ароду - "кукушка". Від тієї появи лимоволі ясніє усміх. Разок чмих-

центру України. Може вам пошастить ще й з ними познайомитись. А за кілька хвилин ми й справді побачили за вікном вагона двох молодих подорожніх, хлопця і дівчину, котрі на лавці імпровізованого зарічненського перону розкладавали своє туристичне начиння. На шляху до них влучили момент, аби поспілкуватись кілька хвилин з машиністом тепловоза Русланом Ковальчуком.

- На залізниці я працюю вже двацять третій рік, - розповідає Руслан Андрійович. А ось інтерв'ю для газети доводиться давати лиш другий раз. Місцева преса не так часто згадує

тині країни, а оце дістались Полісся, - розповідає Олександр. - Вивчаємо етнографію, мильмось природою, набираємось досвіду. Я ще навчаюсь у школі, а Саша - психолог, закінчила університет.

- Я автостолом подорожувала до Польщі, Америки, Росії, - додає дівчина. - Але Полісся - це такий колорит! І люди тут справжні. Ми сьогодні познайомились з туристом із Німеччини. Ось до речі й він, - Саша привітно замахала рукою молодика в червоній куртці, що наближався до лави.

- Мене звати Петер Коллер. Я прийшов з Німеччини, - у мандрівника досить пристойна українська вимова. - Я трошки подорожую, а трошки маю туристичний проект: пишу путівник по Україні. В цьому році був тут 5 разів. Шукаю цікаві... секретні місця. В Німеччині всі знають Карпати, Чорне море. А "Поліський трамвай" ніхто не знає. Це буде туристичний гід для людей, які подорожують з туристичним рюкзаком індивідуально. - Словнений враженнями від поїздки, Петер захоплює додас: - Полісся - супер! Гарно! Чи правда, що вузькоколійки мають закрити? У мене багато друзів у Ні-

побачимо. Доводиться план для обох провідниць: за поїздку кожній здати по 450 гривень. Сьогодні в один бік ледве до сотні натягає. Наші пасажирів-пенсіонери так кажуть: "Ми готові платити за поїзд, аби лиш поїздок не закрили." Звичайно, зараз курсує багато маршруток, але, коли вдаються морози, перемітає дороги - з глибинки до райцентрів лише за допомогою вузькоколійки й можна дістатись. Коли ходив нічний поїзд, ряди пасажирів поповнювались завдяки студентам. Тепер вони користуються послугами маршрутків. Найбільший потік пасажирів починається від станції Млинок. Тобто, основний пасажир у нас із Зарічненщини. Щоденно з Тиховижа, Річок до Острівська їдуть школярі. Їх чималенько - 44 учні. Однією з особливостей вузькоколіїної служби є те, що ми працюємо без зв'язку. При потребі, не можемо викликати швидку чи міліцейський патруль. Зупиняємо состав,

куваний сигнал, і вже, як на долоні, видніється тепловоз з чотирма чурнацькими вагончиками. Ось вона – улюблениця поліського ароду – “кукушка”. Від тієї появи лимоволі ясніє усміх. Разок чмихнувши, поїздок поволенєк зупиняється. З вагончиків висипається десяток людей. Не густо. Воно й не дивина. Сьогодні не середя, не великий заріченський «кормаш», а звичайнісінька п'ятниця. За віконом спалахує посмішка провідниці Тетяни Сафоник. Одного лиш погляду досить, щоб вгадати балакучу натуру та доброзичливий характер господині поїздка.

Я на залізниці працюю вже 25 років, - охоче повідує нам Тетяна Олександрівна. - Батько у мене теж залізничником був, ветеран праці. Я й виростаю поміж колій. З правого боку – Львівська залізниця, злівого – вузькоколіяка, а поміж ними наш будиночок в Антонівці. Прикипіла душею до цієї роботи і, як могла б без неї жити, - навіть не уявляю. Маю семеро дітей, а в декретній відпустці з жодним не сиділа. Лікарняне закінчувалось – й на роботу. Старші доглядали менших – отак і жили. Якщо нічого не зміниться, то наступної осені вже буду оформлятися на пенсію. Хоча всі довкола жартують, що мені ще не пора на відпочинок, бо ж я – молода мама. Моїй найменшній доні чотири роки. І, мовляв, вузькоколіяка без мене не обійдеться та й я без неї не зможу, - сміється жінка.

Тетяно Олександрівно, балакають, що закривати збираються ваш маршрут.

До нашого локомотивного депо дійшли лиш чутки про те, що з січня закриють станцію «Острівськ». Квитки там продаватись не будуть. А як насправді все буде –

лярі. Їх чималенько – 44 учні. Однією з особливостей вузькоколіїної служби є те, що ми працюємо без зв'язку. При потребі, не можемо викликати швидку чи міліцейський патруль. Зупиняємо состав, просимо допомоги в машиніста тепловоза та його помічника. Ми тут самі й медики, й правоохоронці, й психологи, й екскурсорони. За 25 років роботи доводилось і покійників знімати, й дебрехання хворим робити, й дебриширив, ціною власної крові, втихомирювати. Чи й не щодня з нами їдуть 1-2 туристи. А влітку бувають і чималі групи екскурсантів. Перевозили ми туристів з Німеччини, Данії, Польщі, Америки. Напередні “Бурштинового шляху” у нас в гостях були польські колеги-залізничники. Як побачили нашу “кукушку” – від подиву роти повідкривали й втратили дар мови. А сьогодні маємо теж пасажиря-іноземця та ще двох туристів десь з

Полісся - зупер! Гарно! Чи правда, що вузькоколіїку мають закрити? У мене багато друзів у Німеччині, які працюють на залізниці. Якщо треба допомога - дайте знати.

Петер відразу ж заходив-

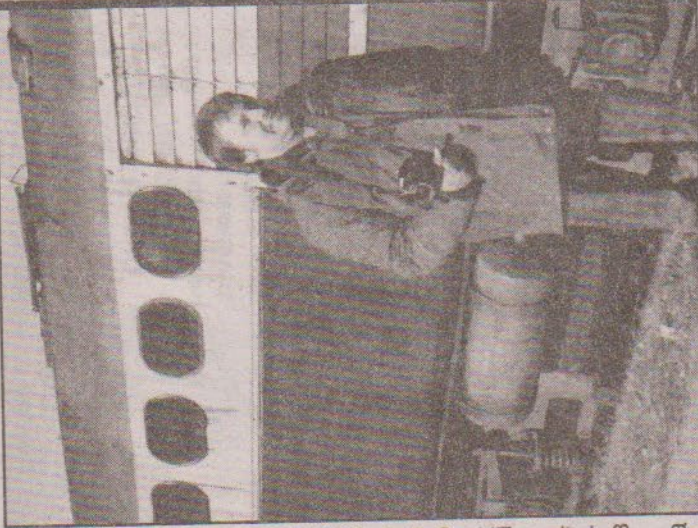
ся писати на аркуші свої координати. От тобі й маєш: навіть німці не байдужі до долі нашої вузькоко-

про нас, залізничників. Мабуть, звикли до вузькоколійки й нічого особливого в її діяльності не бачать. Хоча, за роки роботи, всіляких трафунків траплялось. Було ловоза йшли. П'яним дебоширам море по коліна. Кілька років тому між Перекаллям і Тиховіром колію перемело так, що снігу було до середини вікон. Мусили йти в село, брати знаряддя, відкопувати поїзд і рухатись далі. Я починав свій шлях з помічника машиніста електровоза, їздив на Білорусь, до Ковеля. Але за ці два десятиліття душею прикипів до нашої вузькоколійки. Тут теж своя краса і романтика.

Ну, й наостанку нашого екскурсу до залізничниці, відбулась бесіда з пасажирями поїздка.

Туристи з Харкова Олександр Ключко та Саша Цимбал саме взяли розігрівати похідний обід на примусі. Проте до розмови пристали охоче.

- Ми подорожуємо автостопом по Україні. Уже побували в Карпатах, Криму, в центральній час-

лійки. А вони ж марне тратитись не звикли. Готові на свої капіталістичні рейки перекласти нашу поліську залізницю. А нашим чиновникам в голові одне - нерентабельність. Думку гадають: як тому диву поліському край покласти.

Галина ГАВРИЛОВИЧ